

care administrația austriacă de atunci a trimis învățători și preoți poloni în sate cu populație compactă slovacă, spre a-i poloniza. În orice caz, datele lingvistice de care dispunem nu confirmă procesul istoric prezentat de Kaindl. Dacă slovacii ar fi fost desnaționalizați de intelectuali polonezi, limba pe care și-au însușit-o slovacii ar trebui să fie polonă literară. În realitate, graiul actual de la Solonețul Nou, Pleșa și Poiana Micului se caracterizează prin trăsături dialectate necunoscute nici în limba slovacă literară, nici în polona literară: trecerea vechiului *ā* la *o*, pronunțarea vechilor vocale nazale ca *in*, *im*, *un*, *um*, fenomenul denumit „mazurzenie”¹ etc. (vezi mai jos p. 277). De fapt e vorba de un grai polon cu anumite influențe slovace. Venind în Bucovina din Slovacia, purtătorii lui au fost considerați de funcționarii locali drept slovaci. Nu este exclus ca printre coloniștii de la Solonețul Nou, Pleșa și Poiana Micului să fi existat și un anumit număr de slovaci care cunoșteau graiul polon al mediului înconjurător.

În lucrarea sa, R. F. Kaindl se referă și la localitatea Cacica. Oficialitățile de stat, spune el, au colonizat, începînd cu anul 1790, în jurul minei de sare din Cacica munteni germano-cehi și mineri, iar proprietarul sălinei a adus aici numeroși mineri din Zips (Ungaria de sus)” (p. 21.)

Documentele locale și tradiția orală arată însă că primii mineri și funcționari ai sălinei din Cacica au fost polonezi veniți din diferite localități renumite prin minele de sare din vechea Galiție austriacă: Bochnia și Wieliczka, din jurul Cracoviei, și Kalusz, de lângă Stanislavov (azi, Ivanofrankovsk, în R. S. S. Ucraineană).

O serie de date referitoare la localitățile care ne interesează, găsim și în lucrarea lui O. M. Żukowski, *Bukowina, pod względem topograficznym, statystycznym i historycznym ze szczególnem uwzględnieniem żywiołu polskiego*, Cernăuți-Lwów, 1914. Despre Cacica se spune aici că a luat ființă în 1791 o dată cu deschiderea minei de sare. Dintre cei 2029 de locuitori pe care îi număra localitatea conform recensămîntului din 1910, un număr de 762 erau polonezi (p. 44). La Pleșa, numărul acestora era de 254, la Poiana Micului de 574, iar în Solonețul Nou — de 813. Pe locuitorii polonezi ai acestor trei sate O. M. Żukowski îi numește „górale” (munteni), pentru că veneau dintr-o regiune de munte. Tot așa sînt ei denumiți și de ceilalți polonezi din Bucovina, ca și de autorii unor lucrări de specialitate. Reținem termenul, întrucît prezintă avantajul că denumește cu un singur cuvînt pe vorbitorii a trei sate.

Acestor „górali” le sînt consacrate și alte lucrări, dintre care amintim: M. Gotkiewicz și B. Drozdek, *Pieśni śląskich górali przetrwały na Bukowinie i wiesiele w Pojanie Mikuli*, în „Prace i Materiały Etnograficzne”, VII, Lublin, 1949; M. Gotkiewicz, *Na tulaczach szlakach górali*, în „Wierchy”, XXIV, Cracovia, 1956.

Pentru a completa datele de mai sus cu cele pe care le-am cules cu prilejul cercetărilor noastre, menționăm că cel mai vechi grup de coloniști poloni — cel din Cacica — se află în mijlocul unei populații românești, ucrainene și

¹ Vezi și cercetările lui M. Małecki și Gr. Nandriș dinaintea de 1936, *op. cit.*